

hvad der gentagne Gange er udtalt fra vor Side, at vi har holdt os paa en lige Linie med Hensyn til dette Spørgsmaals Løsning. Militærlovene er vedtaget og vil nu blive ført ud i Livet. Budgetterne er, som ærede Medlemmer antagelig har gjort sig bekendt med, holdt indenfor den finansielle Ramme, der blev angivet i sin Tid, da Lovene blev vedtaget. Jeg gør imidlertid allerede paa dette Tidspunkt opmærksom paa, hvad Statsministeren i sin Tale ved Finanslovforslagets Fremlæggelse har antydnet, at der vil paa Tillægsbevillingsloven for 1923—24 komme et Ændringsforslag, hvor ikke saa lille et Beløb vil blive forlangt netop nu i Overgangstiden. Der vil jo ske en meget betydelig Reduktion af Rammerne, og man har nu adskillige Hundrede Befalingsmænd, som, naar vi faar Ordningen endelig gennemført, om 5 Aar, efterhaanden vil gaa ud af Hæren eller Flaaden. Jeg synes, det er rigtigt allerede paa det nuværende Tidspunkt at gøre opmærksom paa, at et saadant Ændringsforslag til sin Tid vil fremkomme. Det kan ikke komme overraskende for nogen, naturligvis allermindst for dem, der har deltaget i Forhandlingerne i Militærkommissionen eller siddet i de Udvalg, der har behandlet de militære Love. Det er givet, at hvilket af de forskellige Forslag, der i sin Tid var fremme til Behandling, vi end havde faaet gennemført, vilde det have medført en Reduktion, hvorefter man maatte have krævet en betydelig Sum i det Øjemed, jeg her taler om, og naturligvis en meget større Sum end den, der nu bliver Tale om, for saa vidt man havde gennemført den radikale Forsvarsplan eller Socialdemokraternes Afrustningsplan, hvorved man vilde have afskaffet saa godt som det hele. Med Hensyn til de Afskedigelser, der vil finde Sted, naar man gaar over til den nye Militærordning — og det er mange —, maa man selvfølgelig gaa frem med den største Hensynsfuldhed, og jeg er aldeles overbevist om, at jeg har hele Tingets Tilslutning, naar jeg siger dette. Fremgangsmaaden bliver den, som jeg ogsaa er sikker paa, at hele Rigsdagen vil billige, at man først og fremmest retter Spørgsmaal til Befalingsmændene om, hvorvidt de frivilligt ønsker at træde ud af Hær eller Flaade. Vi har faaet en hel Del Svar — jeg kan ikke give bestemte Tal — baade fra Officerer og Underofficerer af Hæren om, at de frivilligt vil trække sig tilbage, og det vil naturligvis lette det noget. Naar man vil se paa de Reduktioner, der vil finde Sted, skal

jeg først nævne, at der for Hærens Vedkommende bliver Tale om Afskedigelse af ca. 900 Befalingsmænd i alt, 232 Officerer og Resten Underofficerer, som man ikke faar Brug for efter den nye Ordning. Naar man ser paa dette Tal, forekommer det mig, at vi med Rette kan hævde, at hele denne nye Militærordning betyder væsentlig formindskede Udgifter paa dette Omraade, og at man absolut kan hævde, at vi hører til nogle af de første Stater, der efter Verdenskrigen har taget Initiativet til en Indskrænkning af hele Forsvarstyrken. Det er naturligvis, som det tidligere er blevet fremhævet, en midlertidig Ordning i den Forstand, at der vil komme en Tid, da Lovene skal til Revision, men dette gælder jo overhovedet, hvad vi saa har med at gøre her paa den danske Rigsdag; der kommer jo efter nogle Aars Forløb altid en anden Situation, der medfører, at Lovene maa revideres. Det er en given Ting, at vi vil være agtpaaagivende med Hensyn til, hvad der sker i den kommende Tid. Jeg synes i øvrigt ikke, man kan sige, at Verden aander dyb Fred i denne Tid, jeg synes, man tværtimod maa sige, at det for hele Verden og særlig for Europa er en i politisk Henseende saare vanskelig Tid, vi nu er inde i. Og derfor kan man ikke forstaa, at der netop paa det Tidspunkt — hvad der imidlertid er sket — fremsættes Krav fra Partier her i Danmark om, at man skal gaa til fuldstændig Afrustning.

Maa jeg benytte Lejligheden til at gøre en Bemærkning overfor Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Schmidt for nogle Dage siden om, at han sporede Uro i Kredse, som han kendte. Han tænkte naturligvis paa de Kredse, han repræsenterer her paa Rigsdagen. Statsministeren har allerede været inde paa dette Forhold. Jeg er for mit Vedkommende overbevist om, at denne Uro ikke er til Stede. Jeg bor tæt ved den gamle Grænse, og jeg har ogsaa Kendskab til de Befolkningsklasser, som det ærede Medlem Hr. Schmidt repræsenterer, og efter mit Kendskab til dem er jeg aldeles overbevist om, at naar man kommer og fortæller dem, at der nu var Tale om, at man paa Grund af den nye danske Militærordning skulde nære Uro dernede, saa kan man snarere vente, at de vil smile, idet de nemlig tænker tilbage paa den Militærstat, de tilhørte tidligere, og som de er kommet bort fra, og sammenligner dens militære Styrker med de minimale Styrker, der nu er dernede. At det skulde kunne medføre Uro i de